

Andreja in Brane ponovno(!) v Bretaniji

Časovnica je bila nekaj takega:

december – izbira avto doma

januar – rezervacija, predplačilo, izbira lokacije,

do maja - planiranje in zbiranje info.

Pride tako tudi dan odhoda.

1. dan – 460km

Hrastnik – NM - P na AC nekje malce predi Chiemsee-ju

Je kar nekaj dela AD iskat, prevzeti, naložiti in opremiti. Nisva nič izumljala. Na AC tako ali tako ni nič (novega). Cilja sta bila dva. In sva na [prvem kar ostala](#). Ponoči malce hrupno, vendar je šlo. Le en Kranjčan se je med AD rinu. Šlepar, kaj drugega. Pred spanjem odkrijeva prvo 'cvetko' najema. Vrhunska postelja. Razporeditev, velikost, kvaliteta. Družba 3 AD.

2. dan – 570km P na AC nekje malce predi Chiemsee-ju - Saarbrücken

Spet kilometre nabirat. Si ogledava AD trgovino v Kolbermoor, nekoč TOZD - danes podružnica ... Ogromno avtodomov, zraven šole, z veliko prepovedi parkiranja. Mogoče za nazaj.

Edino enkrat pa sva bila dobre volje. V Hinterweidenthal, ko sva parkirala pri železniški postaji – [možna nočitev](#), zadnji vlak ob 18:15 – in se sprehodila in ogledala zanimivo posest Teufel-a. Le ta je - kot že veste, veleposetnik in lastnik naj stvari na svetu. Tukaj ima prekrasen rdeč Teufelstisch, Teufelsküche, Satansbrocken und Hexenpilz. Ni da ni opreme.

Pri glavni znamenitosti - čudovitem Teufelstisch - sva srečala mlado družino, katere poglavar je nekaj zapisoval v prekrasen rdeč peščen steber. In ko so odšli, mi radovednost ni dala miru, da nebi pogledal njegov podpis, ki se je glasil: The monkey was here.

Nazaj grede se ustaviva še v lokalni pivovarni. Po enega spijsa in še 4 s seboj odneseva - pšeničnega, katerega okus mi je ostal vse do izleta na Tirolsko. Vendar to je že druga zgodba☺.

Končno le prideva do železarne ob reki, skozi prekrasen Saarbrücken. [Ogromen parking](#) s 'kletkami' za AD in blazno kompliciranim 'voda+WC' delom. Bili smo 3-je in celo noč prenašali mularijo, ki se je preganjala po parkingu. Malce naprej je [Saarlouis](#). Zagotovo boljša izbira. Družba 3 AD.

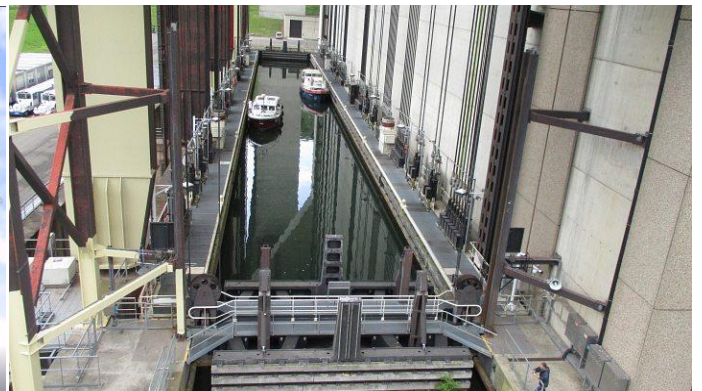

3. dan – 570km Saarbrücken – Treport

Gremo mi naprej. Pot nezanimiva. Razen postankov ☺

Schengen. Prevečkrat omenjen, da bi ga spustili. Kot povsod v Evropi, imajo tudi tu Nemci prste vmes. Sprehodiva se po spominskem parku, ob zapornici in maketi pariškega stolpa. Iz neke ulice se pred naju zrine avto dom. Greva pogledat, kaj je imel za bregom. Dizel po 1,13€/l, pa ogromno piva. Belgijskega? Največ je bilo tujega.

Vrhunec dneva je bil malce pred francosko mejo. Strépy Thieu [naivečje dvigalo](#) za barke na svetu! Kanala za levo in desno stran velika kot avtocesta. Uporabili so enako tehnologijo – dvigala – kot pri 'upokojenem' kanalu. Dvigala s koriti za barke. Ne zapornice, v katerih se spušča in dviga gladina vode. Krožna pot okoli dvigala. Opravila!

Vendar je stari kanal, s svojimi štirimi(!) dvigali, ostal(!) huda konkurenca.

In se odpraviva pogledat še muzejski del. Začne se [tule](#) in potem ... skozi vasico z opečnatimi hišami, po cesti tlakovani s kamni, preko plovnih kanalov, med goskami, ki so se sprehajale po ulicah vasice! Ravno v pravem trenutku, da si še tu ogledava 'vintage' dvigalo v akciji. Palična konstrukcija, ki takoj potegne na plan Pariški stolp. In tako sem in tja iz starega na novega prevažajo turiste. Dolge, dooolge barke.

Kako je celotna stvar zanimiva (obvezna za ogledat) pove tudi tole, da je bilo zanimivo tudi za mojo drago. Ja res je, na koncu, pri zadnjem dvigalu, ob parkiranih čudovitih barkah, je skorajda [neomejen parking](#) za avtodome. Da, lahko pa se zgodi, da je majhen. O vodi za AD, pa ne sluha ne duha. Vseeno, izgubljena priložnost za čudovito prenočevanje.

Do cilja – Treport(F) – je še dobrih 250 km. Po hitrih cestah – brezplačno – naprej. Škoda denarja na avtocestah, če je najina potovalna hitrost med 90 in 100km.

Dokler naju ne ustavi opozorilo(!) o Deviation – Ferme - Rute bariere. Prvi obvoz, ki mi je dal kri piti. Jih je pa bilo letos, ooolala. Seveda sem se postavil kot navigator in vsevednež. Najdem obvoz, ki naju b.p. (brez problemov) pripelje okoli točno pred popolno zaporo ceste.

V Treport le prideva – [prespat](#). Ko se stvar siplje nima smisla divjat. Vseeno se sprehodiva po pečini, do razgleda. Se spleča. Voda mi postane sumljiva. Družba vsaj 15 AD.

4. dan –149km Treport - Caux Estuaire

Noč brez posebnosti. Cilj je danes skoraj na koncu poti. Vseeno najdeva priložnost, da si ogledava majhne vasice zrasle na mestih, kjer se skozi visoke pečine k morju spustu 'kanjon'. Od igralnic, [atomskih central](#), skritih mest.

Tam, kjer se cesta [spusti do morja](#), se sprehodiva do mogočnih belih pečin. Le te imajo že od nekdaj sloje lepo okroglih črnih steklenih kamnov.

Pogled ob atomski centrali. Ob žični ograjo do prekrasnega razgleda. V daljavi odtok iz elektrarne takoj zamenjava za kite.

Le v Dieppe-u si vzameva kar 2 h sprehoda in kosilo ob obali z witlof-om, tako kot tisti v hišicah na plaži.

Kot je navada, zamujava že na 4-ti dan.

Etretat. Arsene Lupin današnji cilj. Na [znani lokaciji](#) parkinga.

Takoj se odpraviva na vrh pečine vendar se zaradi vetra kaj hitro spustiva in sprehodiva do votline, ki – [skozi predor](#) - vodi na drugo stran pečin, z še enim lokom.

Sama votlina je ob visokem morju poplavljenja vsaj 3m visoko, vendar opozorilni napisi zagotavljajo preživetje v takem trenutku za tiste, ki so bolj nerodni.

Za ostale, ki to naredijo načrtno, pa adrenalinsko doživetje ob odrezanosti od sveta, obkroženi z bučnim morjem za dobre 4h.

Kot da bi ne imela dovolj, greva še na drugo stran mesta. In ponovijo se razgled - z druge strani.

V večeru se odpraviva k današnjemu spanju.

Na novo odprt [PZA \(!\)](#) elektrika, voda, odtok. Zastonj! Poln francoskih upokojencev, da je mesto nemogoče dobiti - 14 mest, tako da sva se kar na prepovedanem ustavil in zaspala. Voda še vedno sumljiva. Pogledam jutri, ko bo čas.

5. dan –125km Caux Estuaire – Longues-sur-Mer

Bilo hrupno, saj je ob [krožnem krožišču](#).

Najprej pa voda, ki me žre že dva ni. Ne in ne, je ne morava porabiti ☺. In nova 'cvetka' najema. Rezervoar pitne vode ima 140l. 140 litrov! Voda je zame na prvem mestu. V glavne ne hodi v kampe ali PZA-je, zato jo dobiva 'ob cesti'.

Z veseljem v Honfleur, pa ne na PZA, tam je za plačat, okoli pa prepovedano parkiranje. [Parkiram tu](#) in sva v 5 min v pristanišču.

Prvo pravo plažo doživiva tik po Honfleur-u. Sama pot – imenujejo jo pot rož - se nadaljuje skozi prijetne obmorske vasice in mesteca. Turistični kraji.

V Villers Sur Mer zelo težko prečkava Greenwich meridian in pomakneva urine kazalce za eno uro nazaj.

Marina v Dives sur mer nama je kulisa za kosilo. In dve mesti za AD. [Prvo brezplačno](#) – nima nič in [drugo brezplačno](#) – ima plačljivo vodo in odtok.

V naravnem rezervatu si ogledava nekaj močvirskih ptic iz zanimive opazovalnice, podobne bunkerjem v zemlji. Vse kaže, da bo morje na celotnem potovanju nizko.

Po Pegasus bridge, mesto prvega dejavnosti pri zavezniškem izkrcaju v Normandiji – ki so ga izjemoma odprli za regato starih plovil – prideva v opustelo mesto Ouistreham. Bilo je megleno temačno. Pripravljalo se je na dež. Nikjer nikogar. Kmalu pa nama postane jasno, kot beli dan.

Mesto Ouistreham je eno izmed luk z direktno povezavo z Anglijo. In zasedli so ga migranti. Samo oni so bili na ulicah.

Preskočiva ogled – po spominih čudovitega mesteca s spomini na dan D in se izven mesta ustaviva pri Bagpiper-ju William 'Bill' Millin. Enemu izmed redkih, še stoječih mož. Ta je res s svojimi dudami na noge spravlil vsakega vojaka. In to ni legenda!

Pričenja deževati. Chanel, kaj drugega. Beživa v AD k cilju, na spanje. Ogledi niso več možni. V teh krajih ne moreš mimo druge svetovne vojne in njenih ostankov. Tudi [najin cilj](#) je ob ostankih nemške topovske baterije Longues-sur-Mer, malce naprej, po Arromanches. 10 AD-jev se nas je zbralo, da prenočimo. Na valovitem makadamskem terenu. Potolaživa se z buteljčico Rozeja, francoskega, iz najine prestižne zaloge. Voda mi ne hodi več po glavi 😊.

Padalo je, padalo. In shladilo se je tudi. Tokrat je res bilo lepo jutro. Sonce se rine skozi oblake, meglice se dvigujejo. Mir. Nobenega hrupa civilizacije.

Kratek sprehod ob klifih, za spust do morja je še 'prezgodaj'.

Ogledava si tiste 'full treferje' zavezniškega topništva. Nekateri so prav zanimivi. Ogledujemo si jih samo mi AD. Tudi turistov še ni.

In tako sva se lepo ogrela, da sva si takoj ogledala še [Port en Bessin Huppain](#). Prava ribiška vasica. Univerzalna ribiška storitev. Parkirava ob supermarketu in vodi za AD.

Stvari v vasi so si sledile v tem vrstnem redu.

Takoj na začetku remont bark. Pokaže se očem ne vidni spodnji del barke. Ne morava verjeti, kako velike pogonske elise imajo te barke, vsaj 2m v premeru. Tudi konstrukcija je proti že znanemu.

Sledi stolp v katerem pripravljajo led za barke in ga lovijo v zabojih pod njim.

Nekatere rumpel kamre ali drvarnice so odprte, saj manjša popravila izvedejo na barkah v vodi, hitreje, enostavneje, ceneje. Še pred odhodom na ribolov, kjer zna marsikatera stvar rešiti življenje.

Bencinska črpalka: pravijo da danes tankajo malo manj, samo 3000l. Se zgodi, da jo napolnijo tudi z 7000l.

Sledita si, v turističnem delu ribja ponudba, v ribiškem delu pa hladilnice za ulov.

Po kanalu, mimo signala za zapiranje zapornic, hiti barka v pristanišče. Če zamudi, zaradi nizke gladine morja ne more v pristanišče in mora počakati primernejši čas na odprtem morju. Pri zapornicah, ki so hkrati bližnjica za drugo stran vasi, pa že nestrpno čakajo pešci.

Ja in na koncu tržnica. Seveda ribja. Tako za turiste, kot za domačine. Za naju je to ogled morskih bitij. Visoko nad vasjo stara hiša z polkrožno izboklino. Stari svetilnik.

Spet sva mokra. K sreči samo zadnjih 10 min hodiva po dežju. Udobnost, ki jo imava z AD poplača vse težave.

Zapustiva ta del severne obale in v dolžini 130km sekava polotok. Nič, sam hitre ceste.

Pred 15 leti, ko sva bila prvič tu, sva se pripeljala čisto zraven. Tam, kjer morje poplavlja avtomobile ☺
[Tokrat najprej semle](#). Križišče obvozne ceste ob močvirju in zaprte pešpoti, ki vodi do idiličnega pogleda preko močvirja do Michela. Sem že videl, da so tu prespali. Težka bi bila, je pa za po dnevi OK. Sprehodiva se, vendar ne po blatnem zalivu.

Ko se napolniva z energijo, se ustaviva še [tule](#). Majhna slepa uličica z parkiriščem za vsaj 10 AD. Tu je pogled, paša za oči. Kraljestvo ovac. Do koder seže pogled, zeleni pašniki. Čisto enostaven sprehod, tudi ob visokem morju

Malce [naprej](#) pa večji parking z mizami. Kar ne moreva oditi. Prav nezadovoljna se odpraviva do cilja. Turoben parking AD-jev. Skrivajo se. Tisti pa, ki se pokažejo imajo trebuhe od piva in brez majice okoli hodijo. Če želiš v mesto ali v bližnji kamp je vstopnina! Malce dlje od brezplačnega avtobusa, ki naju odpelje do Michela. Vozi tako pogosto – bila ob 18:00 – da nisem posvečal pozornosti na vozni red. Vendar pazljivo. Baje se zadnji avtobus vrača na parking že ob 1:00 zjutraj (ponoči). To pomeni, da morate cca 2km prehoditi po čudovitem lesenem podestu in opazovati Michel v temi, saj zunanjo osvetlitev, ki jo drugače prižgejo ob 21:00, takrat že ugasnejo. Če ste s kolesom pa ura sploh ni važna. Z ogledom pričneva ravno takrat, ko se je morje začelo dvigovati. V mestecu vse zaprto, samo Azijci in vztrajni Slovenci si ogledujemo mestece. Je bilo pred 15 leti lepše.

In kot da razgledov in ogledov še ni dovolj, naletiva na odprto restavracijo. Cene olala.

Vendar so ena vrata odprta na stežaj, v kuhinjo. S pravim francoskim kaminom – odprtim - da služi kot štedilnik.

In doživiva kuharski show, kot še nikoli v življenju!

Sredi kuhinje ogromna miza, s bakrenimi polkrožnimi posodami polnimi mase, kot za palačinke in dva, ki vneto stepata vsebino. Tretji vzame z ognja ponev, z vsaj 2m ročajem, iz lesenega zabojčka bogato vzame maslo in ga vrže ponev. Le to potem položi v ogenj odprtega ognjišča in ponev nasloni na specialno držalo. To ponovi na petih ali šestih ponvah. Ko konča, preveri ali se je maslo stopilo in po potrebi višek zlije v plamen.

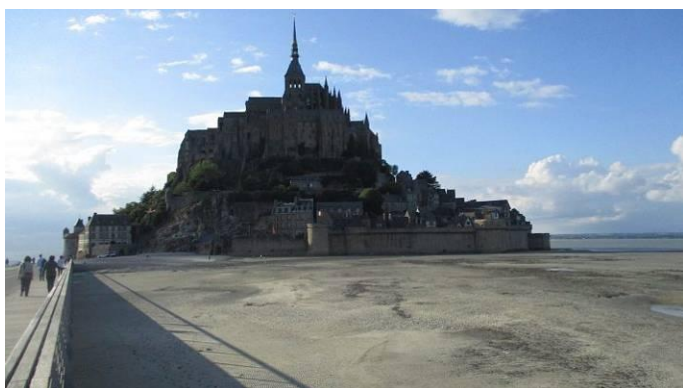
Iz bakrenih polkrožnih posod na veliko zlije stepeno maso v vročo ponev in vrne ponev na ogenj. Enako stori z ostalimi ponvami, ki še čakajo na ognju. Preverja in v nekem trenutki se odloči, da je jed končana in na krožniku ustvari prepognjeno palačinko z tekočo sredico.

In ustvari La Mère Poulard vrhunsko specialiteto MONT SAINT-MICHEL.

Jap, tole pa je bilo doživetje kljub temu, da sem takih stvari vaje, saj jih kar pogosto doživim doma ☺!
Grega počasi proti 'domu' (k AD-ju). Morje je že precej visoko. Se ni za hecat. Prvič sva Michel obhodila po suhem☺

Čaka naju ista šoferka. Bog ve, ali ima avtobus kabino spredaj in zadaj zaradi voznice ali zaradi tega, da mu na 'koncu' ni treba obračat?

Ti dve slike so za tiste nejeverne Tomaže, ki še zmerom ne verjamejo, da sva bila tam!
Ogromen parking, ogromno AD-jev. Z vsem udobjem, ki smo si ga pripeljali.
Da omenim še tole. Letos sta na 'tapeti' Corona in Desperados. Pač stvar okusa ☺.

7. dan –131km

Le Mont-Saint-Michel – Saint Cast le Guilo

Spanje nič posebnega. Za ta d'nar mora bit mir. Mont-Saint-Michel naju nikakor noče izpustiti. Ga greva še [enkrat pogledat](#), kako ta znamenitost zgleda.

Po ogledu še iz drugega kota se ob nasipu, ki ločuje delto(?) od rodovitnega dela prevoziva ob ogromnih njivah solate. Raznobarvne solate.

Ob cerkvici na nasipu si ogledava prostranstvo delte, ki je malce redkeje poplavljena. Ogromni travniki so lepo zeleni. V mlaki, dvojnem jezercu, so glavne nutrije in ne bežeče race, pa še fazani, čaplje pa kr eni priči in drugačni od vrabcev.

Najina pot gre naprej. Pravo nasprotje včerajšnjega dne. Pogledi se kar vrstijo. Trije mlini na veter, brezkončne peščene plaže ob neki zakotni potki, klopce z razgledom na zaliv Mont San Michael-a. In da ne pozabiva, hiše. S kamnito fasado in kamnitimi strešniki. Skladnost, nobenih izpadov kakšnih malarjev.

Greva pogledat najvišjo točko z razgledom. Nič od tega. Znamenite ostriga pa sva preskočila.

Nič pretresljivega, vendar vseeno izredno lepa vožnja ob sami obali. Vreme je bilo slabo, zato so bili sprehodi le krajši skoki po plažah, vasicah, pristaniščih.

Prispeva v Sanit Malo. Tokrat daljši postanek za sprehod. Vreme se je namreč zjasnilo, ni ravno žgalo. Parking, ja ni hudiča, na popolnoma [istem mestu](#)(!) 'punkt genau' kot pred 4 leti, malce pred vašo oznako. Mesto je samo za AD z velikimi talnimi označbami. In na sliki nisva midva. Midva imava večjega in novejšega ☺.

Torej Sanit Malo čudovito obzidje, s skomercializirano ponudbo. Močno se je spremenil od zadnjega obiska. Obiskovalcev pa po plaži in ob obzidju popolnoma enako.

Tik pred ciljem si skrajšava pot z vožnjo skozi mestece. Le to pa ima za tako široke posebno oviro. Le ta je za 4 cm širša od AD-ja. No, pa tudi to ni bil bogve kak problem. [Na vrhu](#) nas je bilo 9. Samo WC, brez vsega. Je bil pa [razgled](#) boljši.

8. dan –145km

Saint Cast le Guilo – Ile de Brehat

Spanje OK, vendar je oblačno. Do sedaj nisva imela spodobnega dne, če gledava na vremena. Dahouët ima čisto na začetku Mulin am mer in ribiško pristanišče. V živo opazujeva umikanje morja, ki odkriva potopljen pomol. Sva čisto na izi.

Spet +15km naokoli. Ustaviva se v Žlezničarskem muzeju [ob zalivu](#). Ja seveda lahko prespite, saj prepovedi ni. Prostora ogromno in videti je, da se turisti kar hitro spokajo. Vsaj 1 AD je izkazoval daljše bivanje.

Ko v Le legue ugotoviva, da sva edina Hrastn'čana daleč naokoli, si vzameva čas in si dodobra ogledava izliv reke v morje, marino, kavico, mesto za hranjenje rac in

[Še tole](#)

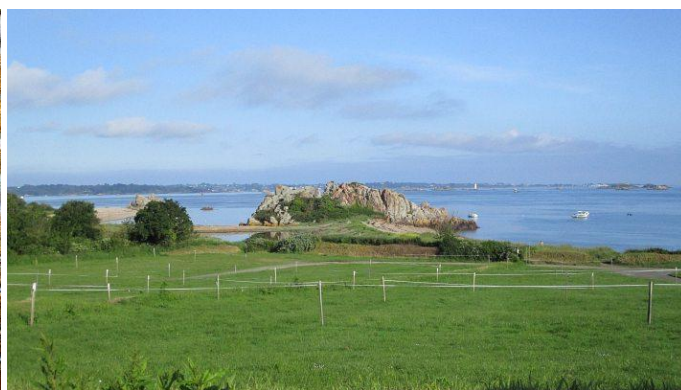
Binic, toliko sam [za pogledat](#).

In sva po končno - po lepem dnevu - pred Ile de Brehat. Na najinem prvem potovanju, z osebnim vozilom, sva se izgubila in našla tole mesto. V spominu so nama ostale rdeče skale ob sončnem zahodu. In napis Brehat.

Tokrat sva otok vzela kot celodnevni izlet. Plačljiv parking za AD brez vsega – WC . Tokrat so Nemci za debato. Lepo nama razložijo, kaj in kako jutri.

Medtem, ko chef dela večerjo, grem v izvidnico. Da jutri ne bova izpadla kot dva zelenca. Pristanišče je prazno, le skupina otrok čaka na prevoz na otok. Šola v naravi? Odpelje jih hiter gumijasti čoln, s katerega je slišati samo še otroške krike veselja.

V vsej tej evforiji zaradi jutrišnjega dne bi skoraj pozabil. Pogled na sosede – okoli 10 - in sončni zahod.

9. dan –45km Ile de Brehat – Tam gori nekje

Spanje brez posebnosti. Zjutraj pokažem vse sposobnosti.

Po voznem redu – v tej sezoni – samo ena vožnja omogoča panoramski ogled okoli otoka. Pa jo vzameva. Kakršna koli druga izbira je velika napaka! Navadna karta 10,30, panoramska vožnja 16,00 €. Tole je za take, kot sem jaz.

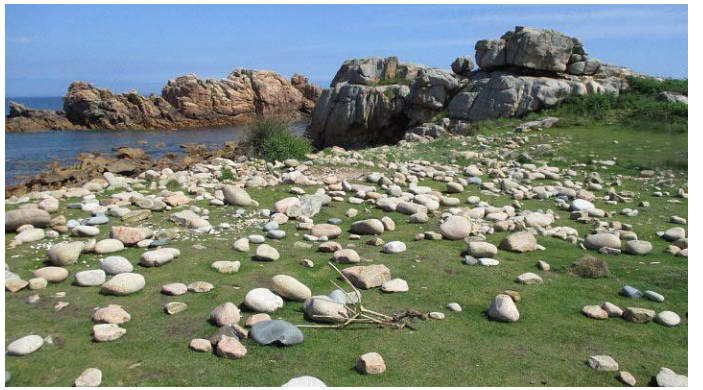
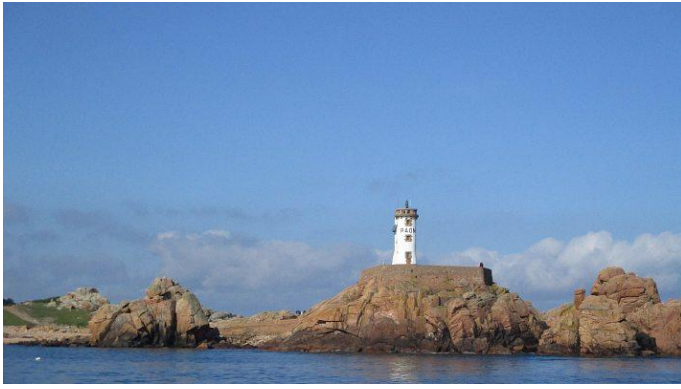
Prejšnji večer je bilo vse mirno, danes mrtvo turistov. Nas bodo sploh lahko spravili po voznem redu čez? Ni bilo prerivanja, samo nestrpnost tistih, ki so imeli panoramsko vožnjo. Pa jih naložijo na veliko barko. V vsakem primeru lahko na obe destilaciji vzameš kolo. Pa pride tam iz odprtega morja še ena barka in pobere še nekaj drugih. Šele tretja barka je bila namenjena k nam, panoramcem.

Čudovita vožnja okoli otoka, cca 45 min. Mirno morje, kaže se prekrasen dan. Razgibana in razčlenjena obala. Čisto drugačen pogled. Veliko komentarjev v pravilni francoščini. In tako lahko le nekaj razumeš da potem preneseš naprej.

Barka seveda pristane na istem mestu, kot tista direkt. Kot da bi bila ena velika družina, se 80% potnikov zažene na sveto romanje, ki pa se hitro porazgubijo, saj vsak izbere svojo pot. Pot je razgibana skozi vasice, osamele hiše, po vaški poti med kamnitimi ograjami in tistimi skromnimi pašniki z kravami. Le zakaj bi divjal!

Cilj? Ja kaj pa drugega, kot konec ... otoka s svetilnikom. Dlje ne gre! S kolesom moraš precej prej končati. In nazaj grede se izgubiva v nizkem rastju, da skorajda zamudiva barko – ne edina - ki pa tokrat odpluje z drugega pomola, saj je morje krepko upadlo.

Gremo naprej. Ja, seveda ste na otoku lahko cel dan. Tudi celo noč, če hočete ☺.

Pobirava, kar najdeva na poti/cesti. Na primer [tole](#).

[Tukaj sva prespala](#). Je pa prepoved! Samo nisva bila sama. Gre za to, da je super izhodišče za pohode. V vasi se da najti kaj primernejšega, pa še kamp je na 500m.

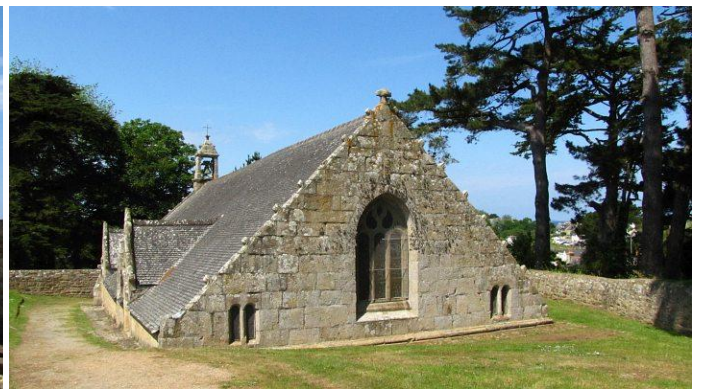
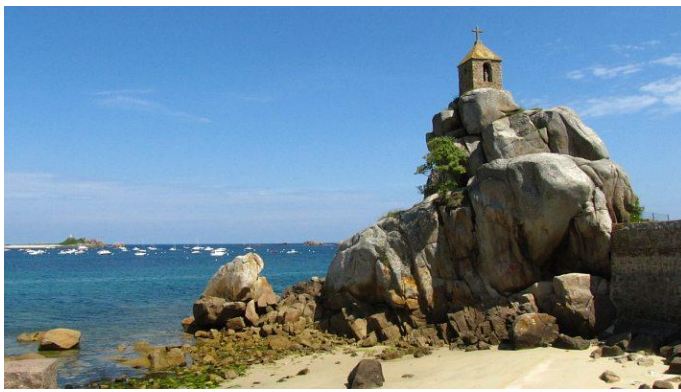

10. dan –128km

Tam gori nekje – Roscoff

Sem spal kot zajec. Poslušal. Brez problema. Zato zjutraj takoj na noge in treking.

Na neki plaži so imeli prireditve – konjske dirke. Bili so tako v tekmovanju, da niso videli, kaj se približuje. Nebo je dobilo obliko in barve iz znanstveno fantastičnih filmov. Temno, orkansko vrteče, grozeče. Seveda v smeri, v katero sva vozila.

Hitro se je stemnilo. Upala sva na najboljše. Zaman. Skupaj z AD pred menoj pridemo v neurje. Sekalo je, toča je padala, lilo.

Komajda sem videl AD pred seboj. Brez njega pred seboj, bi tenko piskala. Bila sva edina na cesti. Pametni so se umaknili. Moral bi ustaviti in počakati. Video posnetek je ena sama tema.

Počasi se je skadilo/zlilo. In takrat so na plan pridivjale divje vode. Na spustu v Morlaix smo vozili po deroči, blatni vodi, ki se je z hribov zbirala v vsaj 20cm globokem potoku, ki je popolnoma zalil cesto v dolžini vsaj 200m. Voda je bila tako visoka, da je špricala v zrak pred AD.

Dobra duša je v krožnem krožišču v dežju usmerjala/preprečeval izvoz z njega, saj na bi v nadaljevanju bila cesta zaprta zaradi visoke vode. Rečni kanal je bil poln do roba. Do roba! Nekje je prestopila breg in zalivala cesto. Pade odločitev, da zbeživa s področja kamorkoli.

Nič nisem premišljeval in izberem izvoz po občutku. Pokrovi jaškov dvignjeni in grozeče štrleči iz vode. Super! Ja seveda, tako sem vsaj 'videl', kaj je pod vodo. Ko zapeljem v lužo/večjo vodo zanesljivo vem samo nekaj: ne vem koliko je globoka je voda in ne vem, kje so odprti kanalizacijski jaški.

Na cesti ogromno prinesenega kamenja z hudournimi potoki.

Pojavlja se tudi nasprotni promet, ki me opozarja z lučmi. Ja, takoj je bilo 15km/h. In ne zastonj. Na cesto se je podrla škarpa/obzidje cerkvenega samostana in preko polovice zaprla cesto. Nič turizma, bežimo.

Prideva [sem](#), pojeva francosko verzijo kranjske klobase – ni bila slaba - in greva spat. Še zmerom dežuje. Tako kot za ostalih 20 AD.

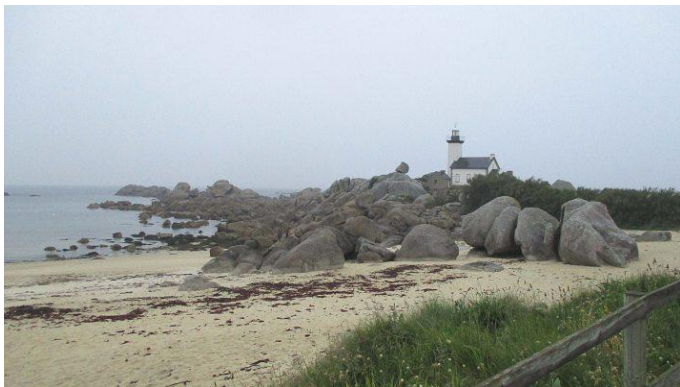

Spanje v AD v deževju – neprecenljivo. Ne uporabljava kampov, zato so za naju koristne informacije o lokaciji za oskrbovanje AD-jev, kjer se oskrbiva z vodo in uporabiva odtok. Takih lokacij verjetno ne potrebujete. Odideva v jutranjem rosenju. Med pogovorom o včerajšnjem neurju najdeva en vremenski vzorec. Do ene 15 h je lepo, potem pa dež.

Zato danes dopoldne z polno paro. Danes pridejo na vrste tiste ogromne plaže in kar nekaj hiš med skalami.

V rahlem rosenju se vseeno sprehodiva do svetilnika Phare de Pontusval. Tu sva že drugič doživela, da so kopanja drugačna od naših predstav - o toplem morju. Škoda, saj je področje izjemno lepo – plaža, ogromne skale v pesku in gnezdenje ptic v peščeni obalni steni.

Na žalost je cel dan minil v dežju. In zapalčkava ga tudi na koncu. Zato spanje izberemo tu, [pred kampom](#), ki pa je zaprt. Naj bi bilo plačljivo – majo inkasanta ob lepem vremenu - ima zastoj vodo in odtok. Tokrat sama.

12. dan –148km

Saint Renan - Audierne

Prvo vprašanje je: Ali bo danes kaj lepše? Odgovora ni, zato greva naprej. V Landerneau, na Pont de Rohan, zgrešiva bistvo in izgubiva čas.

In nekdo naju je moral slišati, saj naju je z hitre ceste poslal [v Port Launay](#) na reki L'Aulne. Po nešteto meandrih tu reka dobi zadnje 4 pregrade/jezove in nadaljuje pot nadaljnjih 20km po blatni strugi do izliva v morje, kjer v njeni delti domuje znamenito pokopališče vojaških ladij.

Bregovi reke so od nekdanj bili gospodarstvo mesta. In ostali romantični privezi manj modernih in tehnološko dovršenih jaht, jadrnic, bark, barkač, lesenjač ... itd.

Zapeljeva se čisto do konca, do ogromnega železniškega mostu, skorajda takega, kot je nekoč stal v Verdu. Pri zadnji zapornici, pričneva s sprehodom ne vedoč, kaj naju čaka!

Na privezih so stare barke, obrasle z mahom, delovne barke, ki so služile kot 'prikolica', remontne delavnice neposredno na vodi, barke, ki pokažejo, da so dale nekaj 'skozi'. Nikakor ne gre brez takih, v katerih živijo svobodno, brez predsodkov. Kot da bi bile 'hipijevski' avto ☺.

Stare slike so postavljene na mestih, kjer lahko primerjaš prikaz na njih s sedanjo s pogledom.

Po 2h sprehoda odrineva naprej. Res je bilo zdravilno tole.

Naprej skozi vasico, ki je na poseben način proslavljala prihod Tour d France ki bo čez 2 meseca! Vse kaže, da so pobarali vsa odslužena, pa tudi neodslužena kolesa, jih pobarvali z fluorescenčno barvo in postavili na ogled.

Locroncan je imel [postanek za kosilo](#). Ta tipična vasica je več kot past za turiste! Je klopka©! Tudi če pada dež, je tu preveč ljudi.

Douarnenez je za naju ogromno mesto. Zgodovinsko povezano z sardinami. Tipičen mestece ob izlivu reke v morje. Ogledala sva si muzej bark, pokopališča odpisanih, tovarno sardin. Kot zanimivost, na koncu mesta se ob nizkem morju prikaže kopna pot ob valobranu k tovarni sardin, ki je drugače otok pred mestom.

Do morja se spustiva pri Esquibien, kjer po kratki, a čudoviti obalni poti, prideva [v Audierne](#), najin današnji cilj. Zelo zanimiva okolica 10km daleč.

[Parkirišče](#) si delijo osebna vozila, gospodarska vozila, avtobusi, AD-ji. Plačljivo samo za AD, če avtomat deluje. AD-jev pa najmanj 30. Voda, odtok, plačljivo.

Spiva že 12 dan in šele danes opaziva, kako dolg/velik je AD. Pogled iz skrajnega konca spalnice - vzglavje, mimo kopalnice in stranišča, skozi kuhinjo, pa skozi jedilnico vse do 'delovne sobe'. Res je dolg 😊.

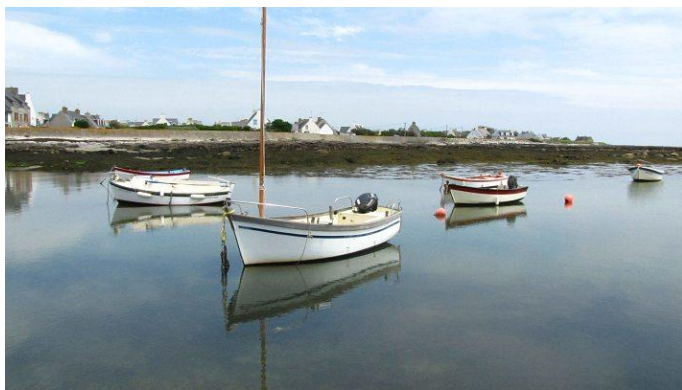
13. dan –172km

Audierne – Guidel

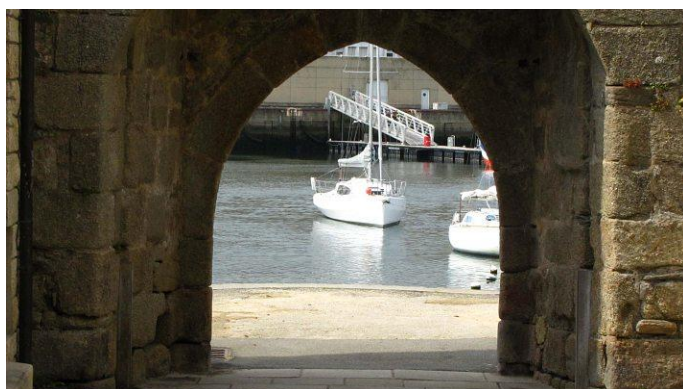
Bilo je hrupno z jutranjim ogrevanjem avtobusov. Mi z AD smo obzirnejši.

Zaradi nizke gladine morja se lahko sprehodiva po, drugače potopljenem, pomolu in trije svetilniki - Phare de Penmarch - pokažejo čisto drugi obraz.

Concarneau se lotiva malo drugače. Namesto postajališča pri železniški postaji ali parkinga v mestu, izbereva vhod z barko iz vzhoda, kjer je parking zagotovljen. Vozi mini barkica vsakih 10 min, do 19:30.

[Kerascoët](#) je kot naš Rogatec s starimi hišami.

V neposredni bližini pa plaža, ki jo imenujejo Najlepša plaža Bretanije. Pozno popoldne, hladno in od lepote nič. Vendar je možen sprehod po vodi, ki takoj postane globoka.

Z spanjem poizkusiva [tu](#), vendar je kolovoz obupen. Pa še polno je. Le malce naprej – 1km – je vse kar želite, tudi za srfarje in kajtarje. [Čez glavno\(!\)](#) cesto je veličastna plaža. Midva si izbereva v svojem stilu in takoj, ko je AD na podstavkih, se ulije. Tu nas je bilo cca 15.

14. dan –168km

Guidel – Passage A L'ÎLE DE TASCON

Kar v redu spanje. Glavna cesta ni nič motila. So pa v bližini vsaj 3 mesta za zastojkarje. No, saj so za tiste, ki imajo raje kamp, tudi.

Takoj sprehodi ob trdnjavi, z neprehodno potjo ob višjem morju. Morje je še mirno, ljudi ni veliko. So pa že ribiči s svežim ulovom. Vse kaže, da je enih rakcev ko listja in trave.

Pokasirava največjo svinjarijo, ki so jo nama naredili Francozi. Kot sem že pojamral, obvozov in zapor kolikor hočeš. In tudi izkušenj, da se moraš obvestil držat tudi. Sam kaj, tisti moški ego

Info je – pravočasno! – da je most Lorois zaprt za ves promet. [Gledam zemljevid](#). To ne more biti res. Obvoz je +30 km. In spet tisti ego. Pa grem. Zastonj. Most res totalno zaprt. Namesto 30km – od tega 50% po hitri cesti - je bilo 60km od tega 10% po hitri cesti.

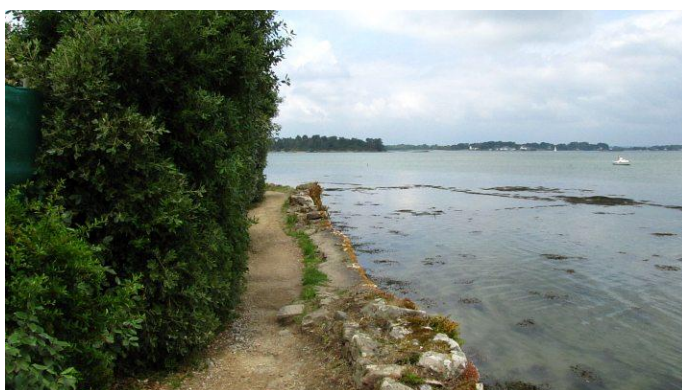
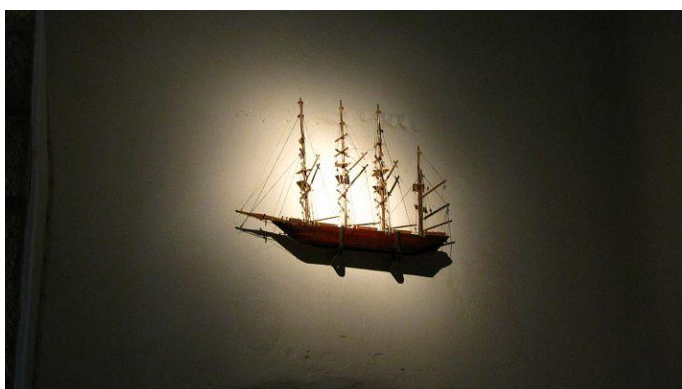
Nič, sva si pa čas za kavico vzela. Se greva potolažit. Lokal je imel nedvoumen ameriški stil. V notranjosti ženske delajo, moški sedijo in berejo časopis. Beseda da besedo, ženska – za šankom in edini gost - za mizo, sta par, fena ZDA. Enkrat bila tam in čisto zmešana. Zbrala denar in si opremila kafič v ameriškem stilu.

Potem pa pade še obvoz. Je šlo kar OK. Pot pa zanimiva, ob močvirju delte, reke.

Planirane so bile zanimivosti tik po prehodu mosta.

Najprej [Île de Saint Cado](#). Otok je dejansko zaprt, zato je potrebno z organiziranega parkirišča iti po sprehajalni poti tik ob morju, skozi vasico in po kamnitem mostu do gojišča ostrig na drugem koncu otoka.

Dolme si ogledava samo v Kerzerho-ti. Stojijo čisto ob cesti, ob velikem urejenem parkirnem prostoru. In še lepo vreme je. Ker je delo na cesti zgrešim izvoz, da si ogledava še tistega [pokritega](#) in tistega v [gozdu](#). Ne želiva izbrisati prelepih slik v spominu, pa še obvoz nama je kar nekaj časa vzame in polotok Quiberon postane zgodovina.

Po ostrigarski poti v Baie de Plouharnel zavijeva v školjišče, saj je sedaj, ko je nizka voda čisto drugače. Transporte barke ležijo na 'suhem', vidna so stojala, na katerih so mreža z školjkami. Ja, restavracija pa zaprta.

Zaliv Du Morbihan ima nešteto majhnih otočkov, na katere ne moreš z avtom vendar je vseeno naval na njih. Največji problem je parking pri trajektih za na te otoke.

Počitek izkoristiva za opazovanje pra nagona človeka - nabiralstvo. Ne vem kaj iščejo, ampak pojejo vse kar naberejo ☺!

Malce pred ciljem se ustaviva [TUKAJ](#). Voda brezplačna zato izprazniva celotni 140l tank vode, ga opereva in ponovno napolniva. Tisto, kar je bilo notri ni ravno migalo, je bilo pa temne barve. Pa veliko ga je bilo.

[Cili](#). Enoglasna sva ga ocenila kot najboljši plac na celotne potovanju ☺!

Je P, tik od poti na otok. Pot je tistega tipa, ki je ob visoki vodi potopljena. Klopce, javno stranišče, opuščene soline, MIR! N47.56695° W2.72670° ker mogoče, da ni po širšem okusu, je pač P za AD(!) brez vsega. Zato so koordinate samo tu.

Po večerji se sprehodiva do otoka. Mirno. Drog na sredi poti nakazuje, da zna voda tu narasti samo za 1,5 meter. In prav tu, kjer je morski mah še moker, nevarno zanese avto. Tako kot pri nas pozimi, tu visoke palice označujejo potek ceste, ko se morje dvigne. Zakaj morajo vedeti, kje je potopljena cesta nama ni uspelo izvedeti nikoli.

Pri neki hiši na otoku glasno večerjajo na terasi, pojavljajo se pisani ptiči, divji zajci, skratka mirno umirjeno življenje.

V neposredni bližini so opuščene soline. Da bi obdržali eko sistem urejajo bregove in regulirajo vodo v njih.

Nama se nikamor ne da ☺. Kako je enim fajn ☺. Tik pred spanjem se skregajo psi ostalih AD-jev. Glasno!

15. dan –186km

Passage A L'ÎLE DE TASCON – La Martineiere

Zakaj hudiča je najlepše prihranjeno za konec. S tem ne mislim plačila 5€ za nočevanje, ampak vsega ostalega. Namreč danes zapeljeva krepko domov. Takole pa zgleda najina prva jutranja aktivnost. Nisva edina, kajneda!

Ogledava si še eno mesto za nočevanje. Težko bi morala piskat, da bi se odločila zanj in prav tako plačala. Vrneva se v vasico na ogled. Vendar spet 'vašar' in okoli na okoli. Ogledava si še eno potopljeno cesto, ki povezuje otoke in Molin am mere.

Pri zadnjem obisku sva si ogledala močvirje Briere, tokrat soline. Parkirala malce naprej od muzeja in se sprehodiva. Tu je vroče, pasje vroče. Zanimivo je to, da je vse skupaj podobno mikro proizvodnji. Sem in tja aktivni bazeni in pridelava. Le globoko v močvirju intenzivna industrijska proizvodnja. Ogromno ptic.

Po ogledu opazovalnice za ptice narediva še krog v Le Croisic, polotok, nekoč takoj za Guerande, lokalno prestolnico soli.

Ogled pričneva tik pred [peš cono](#). Zastonj. Mislim, brezplačno in brez potrebe. Mesto/polotok je en sama trgovina. Vendar ima kar [dva P](#) za [AD](#), manjša. Njegova peš pot tik ob obali, je zvezdniška, polna morskih zajed in več kot 5m nad morjem.

Nadaljujeva ob obali, kjer sva nekoč že prespala. Slej ko prej jo je konec in hitra cesta naju pripelje do kitajskega zmaja, takoj po mostu čez Loire. Morje je nizko in okostnjak zgleda fantastično.

Kot je v navadi skorajda vsak dan, sva v AD 5min po tistem, ko se ulije dež. Gremo spat. Ob kanalu se pripeljeva do parkirnega mesta. Pravo, uradno – z vodo - je locirano pod drevesih, vendar si tako kot vsi ostali izberemo mesto ob kanalu. [Tam, kjer jih je največ](#). Nekateri so raztreseni po vsem teritoriju. Lokacija ima muzej, hidravlično enoto zapornic, kurilnico za paro in umetniško upodobitev jadrnice, ki zgleda kot morski pes. Ob bregu opuščenega kanala, zverženo ležijo betonske(!) barke, ki so nekoč služile kot prikolice.

16. dan – 429km**La Martineiere – Mily la Foret**

Danes je dolga. Tako kot jutranji spanec, kot pot v km. Preskočiva avanturo prečkanja Loare z brezplačnim trajektom. Lokaciji sta [1](#) in [2](#)

Na cilju ujameva zadnje mesto. Pričenja deževati. Naprej pa že po ustaljeni deževni navadi☺. Dobra hrana, dobra pijača, dobra družba, dober spanec. Dež postane nepomemben faktor!

17. dan – 429km**Mily la Foret - Gerardmer**

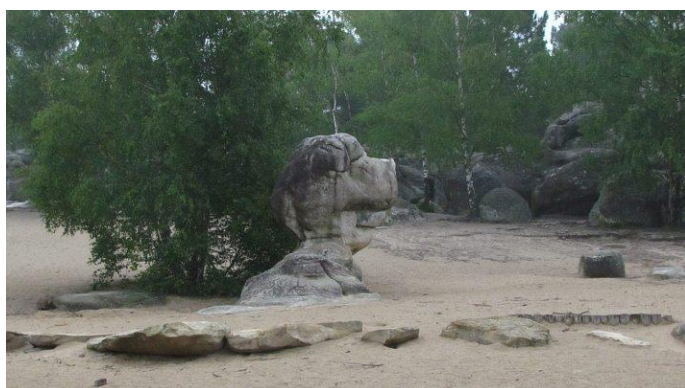
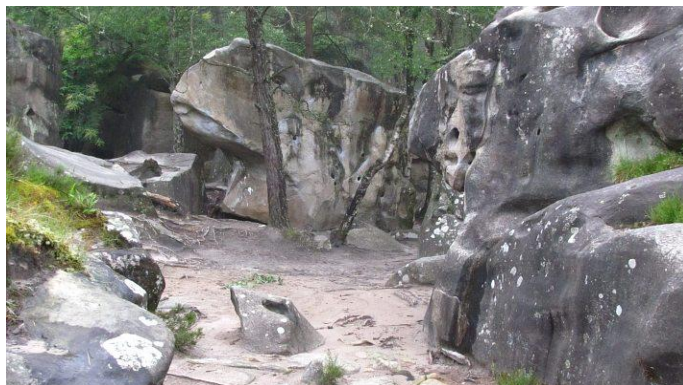
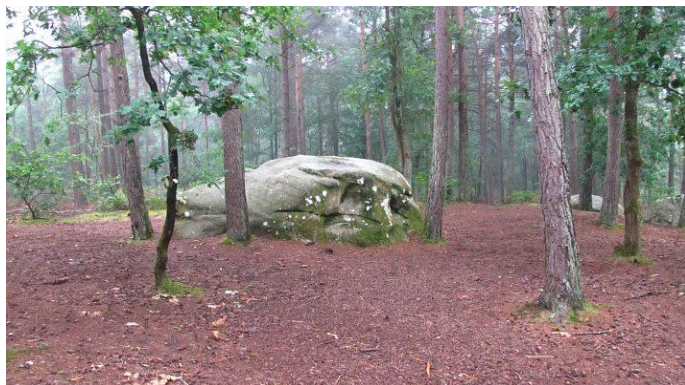
Ponoči uspavanka z dežjem, zjutraj promet v krožnem križišču. Sosednji Nemec, v AD avtobusu, leti h kupcu reklamirat AD z luknjo pri oknu, veliko kot dva prsta. Zdele, po dežju.

Ampak v bližini je Foret de Fontainebleau. Ogromen gozd z skalami nenavadnih oblik. Vse skupaj tako mistično, da so prepovedali žuriranje in kampiranje v gozdu. Vse skupaj je vedno potegnilo v napačno stran. Mistificizem!

Midva sva vstopila v rejonu Tres Pigeons. Tu so združeni gozd, skalne oblike in peščene jase. P, kjer bi mimo grede lahko prespali ob pokopališču(!), je prazen. Moram to omenit, kajti ob vrnitvi parkinga NI bilo možno več dobiti.

Poleg čudovitih sprehodov, geoloških zanimivosti, skalnih formacije nenavadnih oblik, ostankov gozdarjenja, tehnične zapuščine, prazgodovinskih naselbin in športnih aktivnosti, tu drugega ni.

Skupaj s skupino pohodnikov vstopimo v gozd in se kmalu ločimo. Navigacija nama služi zgolj za to, da naju potegne iz gozda ven. Ko si enkrat tam, moraš lutat po pokrajini. In srečava tam tekača, ki veselo vijuga med skalami, po nešteto poteh. Pozna teren brez navigacije, prav tako kot Slovenijo. Spoznal jo je na poti v Indijo. V času Marka Pola je obstajala Svilena cesta, v njegovem času kadilska cesta. Seveda v časih veliko pred pred Amsterdamom.

Glede tistega športa. To je plezanje po teh skalah do 3 m visoko. Cela znanost☺. Vsak mora pa seboj prinesiti svojo blazino. Eni pač samo frajerajo - da pustijo vtis na dekleta - in zna tako biti padec, s tistih 2m, kar boleče.

Pa gremo še v Fontainbleau, Napoleonovo palačo.

Najprej je ogled parka in poizkus ogleda parka pri zaprtih vratih, zraven vojne akademije. Ker ne gre, parkirava na vaši koordinati ob cesti in se sprehodiva skozi park in mesto.

In kod bi mignil, sva v tisti dolgočasni vožnji na samem robu Francije – Gerardmer, pri turističnem uradu. Konec relija je in ograje še zmerom stojijo. 17 AD nas prenoči. Tudi Italijanov. Prepoznavajo jih po glasnosti.

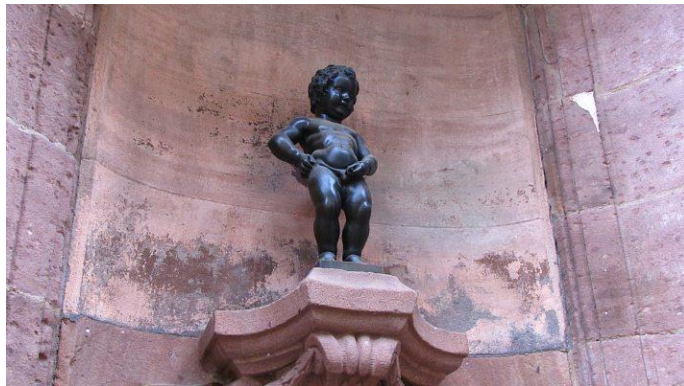
18. dan – 129km

Gerardmer - Colmar

Pričnejo se hribi, planine in smučišča.

Na drugi strani je Alzacija. Vino, timbrane hiše, rdeča barva. Zelo hitro sva v Colmarju, ki ga izbereva za prenočišče. Špon. Mislim prenočišče. Pravi PZA. Le 10 min od strogega centra Colmarja. Brez veze prenočevati kjerkoli drugje. Za čez dan pa lahko kje drugje, zastonj. Torej celo popoldne v Colmar-ju. Je tak kraj, da o njem ni potrebno veliko slik, besed.

Danes pade Strazburg in vožnja z barko. Poti po vinski Alzaciji so prelepe. Krajev kolikor hočeš. Le malo je neznanih vasic. Tiste so pravi (!) biseri. So za tiste, ki imajo čas!

Strasbourg. Parkirišče in z metrojem v mesto. Zopet iz tramov zgrajene hiše. Prav vesela sva, da lije in mokra do kosti. Izgovor, da se odpraviva naprej, domov, v Slovenijo in ne samo do AD-ja. Tokrat je AD upravičil svoje stroške. Brez problemov najdeva rezervno garderobo, se udobno preoblečeva od nog do glave in suha odpeljeva in vse ostalo pustiva na strani.

V Karlsruhe je PZA z vodo, izpustom in elektriko. Samo ne se preveč veseliti. Elektrike ni za vse, moraš biti blizu. Za vse enako je pa blizu tramvajska ranžirna postaja. Tja do 23:00 pa od 5:00 zjutraj je cviljenje tramvaja. Pa če parkiraš kjerkoli.

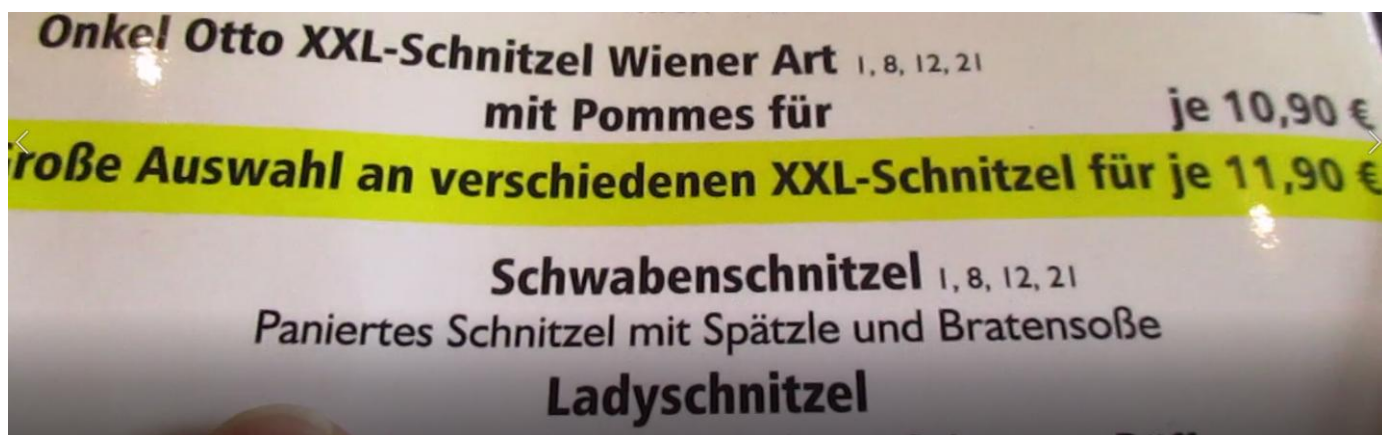
20. dan – 373km

Karlsruhe - Kolbermoor

Do doma je še eno spanje. Greva v Kolbermoor. Kraj, ki sva si ga ogledala na začetku potovanja. Tisti TOZD od Sulzemos-a.

Vendar najprej še dve, zadnji, zanimivosti z potovanja.

Prvo je [Onkel Otto](#) restavracija ob AC, pri Legolandu, ni nič posebnega, a imajo XXXXXXXL dunajčane. Ne nisva nikakršna fena dunajčanov, vendar naj bi ti bili nekaj posebnega in tudi so. Prvo velikost, drugo okus odličen/zadovoljiv, tako meso, kot tisto naokoli, tretje cena. Enojni stane 10,90, dvojni 11,90. Zraven dobiš še špacelne in bratensose, ki je posebej v svoji posodici.

Oči večje kot želodec in ena cela porcija gre z nama. Cela! Folijo ne naročamo, ker jo prinesejo avtomatsko.

Druga znamenitost je romarsko središče v Sulzemos, brez ene same ADRIE! – le kaj češ potem tam delat ☺. Imajo pa zato vsaj 20 ostalih znamk ☺.

V Kolbermoor prideva, ko je trgovina zaprta. Kje parkirati? Obljubljenega mesta nikjer, niti vode, niti el. Nič, vrineva se med razstavne modele, ki so jih prodajali, pritisnem knof, da spremeniva barvo kot kameleon in sva bila eden izmed razstavljenih prodajnih exponatov. Zopet edina ADRIA!

Spanje? Ob logističnem centru od 3:00 ponoči do jutraj. Bolje v Sulzemos, pa čeprav zaradi tega 120 km več. Boljša družba in spanec!

21. dan – 430km

Kolbermoor – SLO

Prideva do zaključka, da sva tokrat pokasirala ves dež, ki naju je obšel v zadnji 10 letih.

Sva pa toliko bolj občutila udobnost tokratnega AD. Nič koliko krat sva imela občutek, da sva 'doma'. Nobenih težav.

Videla kar nekaj novega in izpustila prenekatero željo. Nisva naredila veliko dnevnih km.

21 dni

5093 km

721€ za nafto

52€ za Ac

58€ za Kamp

Skupaj zapravila cca 1500€ + najem AD-ja(2000€) – eden izmed največjih – za 6 oseb (ležišč).

Pod črto: Imela sva se super ☺

Andreja in Brane se bosta vrnila s potepanja z avtodomom po . . .